

Reserven og Forstærkningen ikke ere berettigede til Pension overensstemmende med Pensionens Loven; men paa den anden Side kan jeg ikke andet end antage, at der er god Grund til at bevilge de Officerer af Reserven og Forstærkningen, der i Krigen ere blevne Invalider, saaledes at de ere uskiftede til fremdeles at forrette Tjeneste som Officerer, en ligesaa stor Understøttelse, som de Officerer af Linien, der ere i det samme Tilfælde. De have efter mit Begreb i lige Grad offret Liv og Blod for Fædrelandet, og jeg skulde derfor henstille til det ærede Udvalg, om det ikke i denne Henseende vil underkaste Sagen en yderligere Overveielse, og, hvis det ikke maatte komme til det Resultat, at der deri maa skee en Forandring, forbeholder jeg mig i alle Tilfælde at stille et Endringsforslag til Sagens anden Behandling.

Orholm: Jeg skal tillade mig at slutte mig til de Ord, min ærede Nabo (Næsgaard) har yttret med Hensyn til det Punkt, som angaaer den Forskjel, man har paataant at gjøre mellem Linie- og Reserveofficererne, og jeg troer dertil endydermere at burde føie den Bemærkning, om Forholdet dog ikke skulde stille sig noget anderledes, end man kunde have ønsket, i det Tilfælde, at en Reserveofficer ifølge den foreslaaede Bestemmelse, naar han kom til Skade i Krigen, blev stillet endeel lavere end hans Undergivne — Sergeanter, Hoboister og Egnende —, hvilket jeg troer kunde blive Følgen deraf. — Der er endnu et Punkt i den foreslagte Betænkning, jeg troer at burde tillade mig en Bemærkning om. Det er nemlig den Forskjel, som det ærede Udvalg har foreslaaet at lægge til Grund for Forsørgelserne, eftersom Invaliderne ere komne til Skade i Krigen eller udenfor Krigen. Ligesaa tiltalt, jeg nemlig har sølt mig ved at gjennemlæse Udvalgets Motiver til dette Forslag, ligesaa betænkelig er jeg paa den anden Side, ved at forfølge Tanken, bleven ved Betragtningen af, hvorledes et saadant Princip i Virkeligheden lader sig gjennemføre. Ved at gjennemlæse Betænkningen er jeg saaledes kommen til

det Punkt, hvori det ærede Udvalg med nogle korte Ord har søgt at angive den Retning og det Hensyn, hvorefter Invalideforsørgelsen i det omhandlede Tilfælde bliver at bedømme. Udvalget udtaler her, at, dersom dette Princip, at skjelne mellem Invalider fra Krigen og udenfor Krigen, vælges, saa maa Berettigelsen til den paa Krigsforholdene grundede Invalideforsørgelse indtræde fra det Dødsblik, da Vedkommende i Krigstid efter aflagt Ed er traadt under Fanen og har begyndt at gjøre activ Krigstjeneste. Det forekommer mig nu, at Anvendelsen af denne Bestemmelse turde møde store Vanskeligheder, naar man kom til at bringe den til Virkelighed i de særskilte Tilfælde. Dersom man nemlig skulde gaae ud fra, at Forskjellen laa i Tiden, saa at altsaa den, der kom til Skade i Krigstid, vilde blive berettiget til Invalideforsørgelse, saa mener jeg, at der deraf kunde opstaae temmelig modsigende Tilfælde, og, skulde det ikke rette sig ganske efter Tiden, men efter Stedet, efter den Deel, Vedkommende havde taget i Krigen, saa troer jeg ikke, at derved de Vanskeligheder bortryddedes, som i det andet Tilfælde kunde ventes at ville fremkomme. Jeg troer derfor, uden at ville optage det ærede Things Tid til nærmere at gaae ind paa Forklaringen af de enkelte Tilfælde, at burde henstille til det ærede Udvalg, om det ikke maatte finde det tilraadeligt nærmere at tage under Overveielse, hvorvidt dette i sig selv smukke og Enhver tiltalende Princip turde møde store Vanskeligheder ved dets Anvendelse i de enkelte Tilfælde.

Rettelser.

- Nr. 233, Sp. 3684, L. 15 f. o. „Bestemmelse og Udeladelse“ læs: „Bestemmelse og Udvidelse.“
 Nr. 234, Sp. 3694, L. 12 f. o. „vedkommende“ læs: „vedvarende“
 — Sp. 3694, L. 14 f. n. „Vedkommendes“ læs: „vedvarende“